

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego bądź przekazania środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu za pośrednictwem Zakładu na dochody Budżetu Państwa. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o.

Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 26.03.1974 r. do 10.11.1974 r. w M. (...) z uwagi na rozbieżności w dokumentacji. (decyzja k. 103 - 104 akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 31 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 26.03.1974 r. do 10.11.1974 r. w M. (...) z uwagi na rozbieżności w dokumentacji. (decyzja k. 46 – 46 verte akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 27 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie odmówił J. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 11.11.1974 r. do 05.04.1985 r. w M. (...) z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Według ZUS przedłożone dodatkowo dokumenty nie pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że w powyższym okresie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace szczególnych warunkach. (decyzja k. 31 akt ZUS)

Od powyższych decyzji J. B. odwołał się w dniach 14 lipca, 10 sierpnia i 30 listopada 2015 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi i wniósł o ich zmianę oraz o przyznanie mu prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, że w M. (...) w okresie od 11.11.1974 r. do 05.04.1985 r. świadczył pracę jako kierowca ciągnika. Ponadto w ocenie skarżącego do stażu pracy w warunkach szczególnych należało także zaliczyć okres służby wojskowej, którą wykonywał on w okresie od 30.12.1975 r. do 13.10.1977 r. Wnioskodawca podkreślił, że przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych, a po zakończeniu służby wojskowej – zachowując ustawowy 30 – dniowy termin podjął ponownie pracę w warunkach szczególnych. (odwołanie k. 2, odwołanie k. 2akt o sygn. VIII U 2235/15, odwołanie k. 2-5 akt o sygn. VIII U 3364/15)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 3 – 3 verte, odpowiedź na odwołanie k. VIII U 2235/15 k. 3 – 3 verte, odpowiedź na odwołanie k. 8 – 9 akt o sygn. VIII U 3364/15)

Na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt VIII U 2084/15, VIII U 2235/15 i VIII U 3364/15 oraz postanowił prowadzić je dalej pod sygn. akt VIII U 2084/15. (okoliczność bezsporna)

W piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2016 r. profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy wniósł dodatkowo o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie według norm przepisanych. (pismo procesowe pełnomocnika wnioskodawcy k. 10 – 11)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

J. B. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca w okresie od 11 listopada 1974 r. do 5 kwietnia 1985 r. świadczył pracę na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P.. (świadczenie pracy w aktach osobowych k. 20)

We wskazanym wyżej zakładzie pracy wnioskodawca otrzymał angaże na następujące stanowiska pracy:

- od 11.11.1974 r. – kierowcy ciągnika;

- od 01.01.1983 r. – traktorzysty. (umowy o pracę, angaże w aktach osobowych k. 20)

Wnioskodawca nie był członkiem (...) Spółdzielni Kółek Rolniczych w P.. Osoby zatrudnione na umowę o pracę nie byli członkami tej Spółdzielni. Spółdzielnia była posiadaczem nawet do 100 traktorów. W Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. wnioskodawca pracował faktycznie jako kierowca ciągnika. Jeździł tym ciągnikiem w transporcie i przewoził materiały budowlane. Wnioskodawca jeździł po drogach publicznych. Był to ciągnik U. 360, do którego była przyczepiona przyczepa do przewozu materiałów budowlanych, a w ostatnim kwartale roku J. B. woził nim buraki cukrowe z punktu skupu do cukrowni. Ponadto wnioskodawca świadczył usługi dla rolników, którzy się budowali i przywoził materiały budowlane - np. cegłę oraz pracował przy pracach remontowych na drogach. Baza z ciągnikami znajdowała się w P.. Gdy był skierowany do pracy w Ł. przy ul (...) to wtedy wnioskodawca w jedną stronę jechał dwie godziny. Te godziny dojazdowe były kwalifikowane jako warsztatowe. Na miejscu w Ł. wnioskodawca zgłaszał się do dyspozytora, który rozdzielał pracę.

Zimą także wnioskodawca jeździł do Ł.. Wtedy także wykonywał prace odśnieżania i transportowe dla rolników.

W latach 1982 - 1985 jeździł tylko w Ł. - rozwożąc materiały budowlane na okoliczne budowy - na (...), (...) w Ł., do budowy Instytutu (...), garaży Milicyjnych na ul. (...) w Ł..

W Spółdzielni Kółek Rolniczych ubezpieczony raczej nie pracował przy pracach polowych. W transporcie wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jeździł około 8 godzin dziennie, a gdy pracował poza terenem bazy, to pracował ponad 8 godzin. W sytuacji awarii wnioskodawca jeździł innym ciągnikiem zastępczym i nie czekał na naprawę uszkodzonego pojazdu.

Nie wszyscy pracownicy, którzy faktycznie pracowali w warunkach szczególnych otrzymali świadectwa pracy w szczególnych warunkach ze Spółdzielni. (zeznania wnioskodawcy z dnia 7.03.2016 r. 00:04:30, k. 17, zeznania wnioskodawcy z dnia 11.04.2016 r. 00:26:53, k. 29, oświadczenie wnioskodawcy 00:02:28, zeznania świadka Z. B. z dnia 11.04.2016 r. 00:03:12, zeznania świadka A. O. z dnia 7.03.2016 r. 00:13:56, k. 29)

W okresie od 30 grudnia 1975 r. do 13 października 1977 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po odbyciu służby wojskowej wnioskodawca powrócił do pracy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w dniu 24 października 1977 r. i ponownie wykonywał pracę kierowcy ciągnika w transporcie. (umowa o pracę z dnia 22.10.1977 r. w aktach osobowych k. 20, kopia książeczki wojskowej k. 42 - 43)

W okresie od 20.08.1985 r. do 28.02.1994 r. J. B. był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Zakładzie (...) SA w W. i w okresach od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r. oraz od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. prace antykorozyjne i termoizolacyjne, wylewanie posadzek z żywicy i układanie płytek na żywicach na stanowisku murarza wykładzin chemoodpornych wymienioną w wykazie A Dziale IV poz. 38 pkt. 3 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. (okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 21 akt ZUS)

W okresie od 05.05.1995 r. do 31.12.2008 r. J. B. był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. w Ł. i w tym okresie świadczył on pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. prace antykorozyjne i termoizolacyjne, wylewanie posadzek z żywicy i układanie płytek na żywicach na stanowisku murarza wykładzin chemoodpornych wymienioną w wykazie A Dziale IV poz. 38 pkt. 3 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. (okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 23 akt ZUS)

Wnioskodawca posiada łącznie ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. (okoliczność bezsporna)

Ubezpieczony nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. (okoliczność bezsporna)

W dniu 3 czerwca 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. (wniosek k. 32 akt ZUS)

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. prawa do emerytury z uwagi na fakt, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 26.03.1974 r. do 10.11.1974 r. w M. (...) z uwagi na rozbieżności w dokumentacji. (decyzja k. 103 - 104 akt ZUS)

Decyzją z dnia 31 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. prawa do emerytury z uwagi na fakt, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 26.03.1974 r. do 10.11.1974 r. w M. (...) z uwagi na rozbieżności w dokumentacji. (decyzja k. 46 – 46 verte akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 27 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie odmówił J. B. prawa do emerytury z uwagi na fakt, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 7 miesięcy i 5 dni w okresie od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. Nie uznano jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od 11.11.1974 r. do 05.04.1985 r. w M. (...) z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Według ZUS przedłożone dodatkowo dokumenty nie pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że w powyższym okresie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace szczególnych warunkach. (decyzja k. 31 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ze Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. oraz dokumentów z akt emerytalnych a

także osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków pracujących ze skarżącym w tym zakładzie pracy na tych samych bądź na współpracujących stanowiskach.

Świadek Z. B. pracował w latach 1977 – 1989 tak samo jak wnioskodawca jako kierowca ciągnika.

Świadek A. O. pracował w latach 1974 – 1996 i był przełożonym wnioskodawcy – kierownikiem i prezesem Spółdzielni.

W ocenie Sądu wymienieni świadkowie mają wiedzę na temat charakteru zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie czasu w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P., ponadto świadkowie Ci nie mają żadnego interesu w tym, by zeznawać na jego korzyść, gdyż są dla niego osobami obcymi. Stanowią oni tym samym wystarczająco wiarygodne źródło dowodowe.

Podkreślić należy, że świadkowie jednogłośnie potwierdzili, że w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawca stale i pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca ciągnika w transporcie.

Zeznania wnioskodawcy są logiczne i korespondują z zeznaniami świadków, którzy ujawnili szczegółowy zakres obowiązków wnioskodawcy i potwierdzili charakter jego pracy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P..

W ocenie Sądu, zeznania wnioskodawcy należy uznać za wiarygodne. Na podkreślenie zasługuje również okoliczność, że zeznania wnioskodawcy Z. B. oraz świadków nie zostały zasadnie podważone przez organ rentowy w toku procesu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych oraz przeprowadzonej oceny dowodów, należy uznać, że odwołania J. B. od zaskarżonych decyzji zasługują na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany (...) wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, że wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe, co do wieku, lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek dotyczący posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Podkreślić należy, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej Rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to Rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Dla celów ustalenia pracy w warunkach szczególnych znaczenie ma nie nazewnictwo zajmowanych stanowisk, lecz faktyczny zakres wykonywanych prac.

W toku procesu wnioskodawca zeznaniami świadków oraz własnymi zeznaniami udowodnił, że w spornym okresie zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. od 11.11.1974 r. do 05.04.1985 r. wykonywał faktycznie pracę w szczególnych warunkach jako kierowca ciągnika.

Analiza zaś treści wykazu A do powołanego Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że przedmiotowe prace kierowcy ciągnika są wymienione dziale VIII poz. 3, jako prace w szczególnych warunkach.

Wykaz wymienia zatem taki rodzaj pracy, jaki wedle nie budzących wątpliwości ustaleń, faktycznie wykonywał ubezpieczony.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. jeździł tym ciągnikiem w transporcie i przewoził materiały budowlane na okoliczne budowy. Wnioskodawca jeździł po drogach publicznych. J. B. woził także tym ciągnikiem buraki cukrowe z punktu skupu do Cukrowni. Ponadto wnioskodawca świadczył usługi dla rolników, którzy się budowali i przywoził materiały budowlane - np. cegłę oraz pracował przy pracach remontowych na drogach. Zimą wykonywał prace odśnieżania i transportowe dla rolników. Wszystkie wskazane wyżej prace były wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. Stanowiły podstawowe, zasadnicze zajęcie wnioskodawcy jako pracownika.

Na marginesie wskazać trzeba, że w ukształtowanym orzecznictwie sądowym przyjmuje się, jedynie, że zatrudnienie wynikające ze stosunku członkostwa **w rolniczej spółdzielni produkcyjnej** nie odpowiada warunkom opisanym w art. 22 § 1 k.p., bowiem z jego istoty wynikają prawa i obowiązki niewystępujące w stosunku pracy, a wynikające

z art. 18 ustawy z 1982 r. - Prawo spółdzielcze. (vide wyrok SN z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. I UK 142/04, OSNP z 2005 r. nr 17 poz. 272)

Wnioskodawcę zaś ze Spółdzielnią Kółek Rolniczych w P. łączyła umowa o pracę a zatem posiadał on status pracownika.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, że ubezpieczony wykazał, że stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresie od 11.11.1974 r. do 05.04.1985 r. wymienioną w dziale VIII poz. 3 cytowanego wykazu A załącznika do Rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r.

W ocenie Sądu okres odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. od 30.12.1975 r. do 13.10.1977 r. podlega również zaliczeniu do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z uwagi na pracę w szczególnych warunkach.

Wskazać należy, że możliwość zaliczenia okresu odbywania służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych wynika nie tylko z uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 02.07.2015 r. III UZP 4/15, opubl. Biuletyn SN 2015/7/18 - 19.

Zgodnie bowiem już z wcześniejszym orzecnictwem Sądu Najwyższego okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 roku, sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 - 8/ M.P.Pr. (...), wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt II UK 219/09, LEX nr 590248, 17.05.2012 r., I UK 399/11, wyrok SA w Łodzi z 31.03.2015 r., III AUa 281/15, opubl. LEX nr 1679965, wyrok SA w Łodzi z 12.03.2015 r., III Aua 649/14, opubl. LEX nr 1680028).

Zgodnie natomiast z art. 106 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z dnia 29 listopada 1967 r., nr 44, poz. 220) w jego brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 roku zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika

Stosownie do brzmienia art. 108 obowiązującego od dnia 1 stycznia 1975 roku czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Podkreślić zaś trzeba, że ubezpieczony po odbyciu służby wojskowej podjął w ciągu 30 dni zatrudnienie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P., w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby i wykonywał pracę w tym samym charakterze, tj. kierowcy ciągnika w transporcie.

Poza sporem pozostawały zaś okresy pracy od 20.08.1985 r. do 16.08.1992 r., od 11.02.1993 r. do 28.02.1994 r. w B. – Zakład (...) oraz od 05.05.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie Usług (...) Spółka z o.o. określone w dziale IV poz. 38 wykazu A załącznika do przytoczonego rozporządzenia.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy wskazuje bezspornie, że w okresie co najmniej 15 lat wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności zaliczane do pracy w warunkach szczególnych.

W myśl art. 100 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca w dniu 3 czerwca 2015 r. złożył wniosek o świadczenie emerytalne, zaś urodził się w dniu (...), a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 1 czerwca 2015 r., tj. od dnia spełnienia wszelkich warunków określonych cytowanymi przepisami, czyli od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżone decyzje i orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku uznając odwołanie wnioskodawcy za zasadne.

Stosownie do wyników postępowania, na podstawie art. 98 k.p.c., Sąd obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez wnioskodawcę. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 oraz z 2015 r. poz. 616 i 1079) mając na względzie, że wniesiono odwołania od trzech decyzji ZUS.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta emerytalne.